

Az öregúr kuncog. A könyvet mutatja.

— Mennyi? — kérdi az öregecske — hanem millióba mondd mindjárt!

— Két és fél millió!

Büszkén száll Vinnay Mihály szava, mintha a világ hetvenesztendősei előtt kérkedne, no, fiaim?!

— Jézus-Mária, te öreg! — mondja hagyomány szerint az öregecske.

Tudja jól, hogy ilyenkor csodálkozni kell. Megbámulni az öregét. Ez az erő, ez a fiatalság, hetvenesztendővel gyűjteni még, amikor más már koldul . . .

Az öregúr felemeli mutatójúját, integet vele. Hanem mást mond ám, mint amit ilyenkor szokott:

— Majdnem megcsaltalak, öreg!

Az öregecske elbámul. Nem értette jól, ez az igazság, no.

— Mit mondol?

— Majdnem megcsaltalak, öreg!

Kerekre szaladt az öregecske arca. Még kerekébbre, mint amilyen:

— Kivel?

— Egy fehér szvetteres szép fiatal leánnyal, úgy ám! — hengeg az öregúr. — Az Isten őrzött, hogy nem adtam neki a kétszáz pengőt . . .

— Eredj, te bolond! — kacag teleszívvvel az öregecske.

Jókat nevet még pár perccel ezután is. Cseppet elkomolyodik:

— Érdeemes is ezekkel a mai fiatalokkal!

Vinnay Mihály megfogja öreg párja kezét és beletekint a világ még eljövendő zürzavaraiba.

— Tudnak is ezek újrakezdeni, megint belefogni — mondja igen-igen halkán.

Hangja azonban egyre erősebb és erősebbre válik pillanatok múltán:

— Házunk lesz! Nemsokára házunk lesz, öreg!

Édes, vidám hangon, szinte dalozva mondja az öregecske:

— Nem szabad meghalnunk, míg bele nem megyünk!

— Fedett tennispálya! — csóválja fejét Vinnay Mihály és végigsimítja tenyerét a takarékkönyvön.

— Az. Fehér szvetter! — hagyja helyben Vinnay Mihályné.

Vagy nem mondja senki, csak úgy hallja az öregúr?

Kilián Zoltán.

DÉL.

*Elmult a nyár? Én nem hiszem.
Virágfürtöket hajt szívem.*

*Ha délszakon nincs soha tél,
Mért ne lenne szívembe Dél?*

*Se árnyékok, se fellegek,
Én maradok. Én nem megyek.*

*Álmaimmal játszik a szél,
A szívem is pálmalevél.*

Falu Tamás.